

PINTIKU
CIEMS

MARGARITAS
STĀRASTES - BARVIKAS

PINTIKU CIEMS.

PASAKA
ILUSTRĒJUSI AUTORE



HELMARA RUDZIŠA APGĀDS
„GRĀMATU DRAUGS”, RĪGĀ.

821.174-93

St 142

Margarita Stāraste-Barvika

PINTIĶU CIEMS

Pasaka

Ilustrējusi autore

Grāmata sagatavota pēc Helmara Rudziša apgāda “Grāmatu draugs”, Rīgā 1943. gada izdevuma, saglabājot tālaika valodu un ortogrāfiju

Pateicamies par atbalstu Latvijas Universitātes Akadēmiskās bibliotēkas Misiņa bibliotēkai un personiski Guntai Jaunmuktānei

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. DG-271.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, ilustrācijas, Margarita Stāraste

© Izdevums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-0-4957-6



SATURA RĀDĪTĀJS:

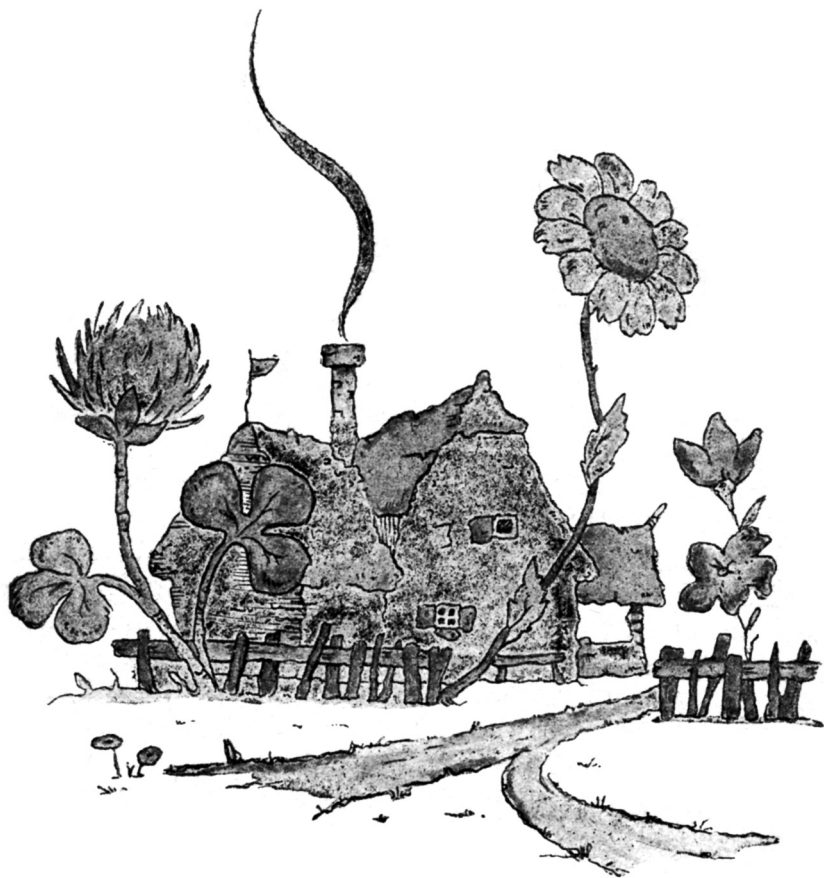
1. Septiņi pintiķi.....	7
2. Snaudulītis.....	15
3. Čunčuriņš	27
4. Tuntulītis.....	41
5. Dūrieniņš	53
6. Ledainītis	64
7. Krikumiņš.....	76
8. Tikšķītis	83



Tālu aiz mežiem un purviem bija kāda liela pļava. Tur pavasaros atvērās tūkstošiem spožu pieneņu ziedu, cīruļi perināja zālē savus bērnus un pāri laidās smagas bites, ziedputekļu apķepušām kājām.

Un šinī pļavā starp smilgām un puķēm bija kāds pavisam mazs Pintīķu ciems. Te dzīvoja septiņi pintīķi, un katram pintīķim bija pašam sava māja. Visas mājas bija stingri būvētas no dedzinātiem grāvja māliem ar plašām istabām un glītiem lieveņiem, kur pintīķi vakaros, salikuši nogurušās rokas vienu uz otras, klausījās sienāžu sisināšanā un varžu kurkstienos.

Pintiķi bija tādi pavisam mazi cilvēciņi ar nīprām acīm un kustīgu dabu. Viņu mājas bija tik maziņas, ka ezis, iedams vakaros Pintīķu ciemam cauri uz darbu, būtu varējis viegli ieskatīties pa visiem logiem. Bet ezis bija pieklājīgs dzīvnieks. Viņš padeva tikai labvakaru, ja kāds pintīķis sēdēja uz savas mājas sliekšņa, un gāja tālāk.



Tā pintiķi dzīvoja mierīgi savā ciemā un darīja savus darbus. Neviens viņus netraucēja. Tikai reizēm bite ar medus spaini nolaidās atpūsties uz kādas pintiķu mājas jumta, vai apmaldījusies varde karstās vasaras dienās, lecot cauri ciemam, piegāja pie akas, lai sasmeltu ūdeni un drusku apslapinātu savu iztviķušo ādu.

Vasarā Pintiķu ciema pļavā bija tik daudz dzīvu būtņu gan zālē, gan zemē, gan gaisā. Katram pintiķim bija savi draugi, kas reizēm atnāca ciemos: viens zaļš, jau pavecs sienāzis, kas vienmēr visur nēsāja līdzī savu vijoli un aizrāva visu pintiķu sirdis ar savu vasarīgo spēli, kāda spridzīga ķirzaciņa jaunkundzes gados un tad vēl viens pavieglas dabas kāpostu tauriņš, kas nemaz neprata dzīvi ņemt nopietni un lai delējās apkārt tāpat bez kādas nodarbošanās.

Šovasar Pintiķu ciema tuvumā kāda peļu ģimene sāka celt jaunsaimniecību. Tā bija liela peļu ģimene ar astoņiem gaiši pelēkiem bērniem, kuriem bija veiktas kājeles un lunšanas astes. Peles nupat kā bija atvākušās no pilsētas. Bet dzīvi te uz laukiem nemaz



nebija tik viegli iesākt un iekārtot. Ja pienāca tāds brīdis, ka vairs mājā nekā nebija ko grauzt, tad peļu māte uzmeta plecos rūtainu lakatu, paņēma ķepā groziņu un tecēja pāri kalniņam uz Pintiķu ciemu. Tur viņa aizvien dabūja kādu svaigu maizes šķēlīti, ievārītas zemenes, kas peldēja cukurā, un reizēm pat medu, ko pintiķi vasarā prata izsūkt no āboliņu galvām. Kad peļu māte tecēja mājup, tad viņas groziņš bija pilns un padusē viņa vēl nesa krietni prāvu burkānu. Pele skrēja pa taisnāko ceļu – cauri sulīgu pieņņu un skābeņu puduriem, visu laiku čukstēdama laipnus pateicības vārdus mazajiem pintiķiem.

Vēlu rudenī, tad, kad vairs neauga sēnes un vēji aizvien stiprāk sāka raustīt mājiņu slēģus, tad pintiķi gatavojās ziemas saņemšanai. Viņi nesa mājās sausas sūnas un aizbāza visas savas logu šķirbas, viņi nesa žagarus un krāva kaudzēs, bet vakaros dedzināja tievas, dzeltenas sveces un lāpīja savus dūraiņus un kažokus.

Kādā vēsā vakarā, kad visām peļķēm jau bija virsū baltas garozas, Pintiķu ciemā ienāca četri nosaluši circeņi, ietuntuļojušies sūnās, pārsegušies dzeltenām lapām un sajozušies ar nokaltušo vasaras zāli. Visu laiku viņi klejojuši tikai tāpat apkārt un nebija neko iekrājuši ziemai. Nu vairs nevarēja atrast ne ko ēst, ne kur patverties. Un visi četri circeņi sāka čirkstināt tik žēli, ka pintiķi viņus pieņēma pie sevis un apsolīja izmitināt pa bargo ziemas laiku.



Vēlāk šad tad atļaidās arī zīlīte un pazemīgi klauvēja pie pintiķu logiem. Zīlīti pintiķi tūliņ aicināja savās istabās, kuras prata saturēt tik daudz siltuma starp savām stingrajām sienām.

Pašā ziemas vidū sals pieņēmas tik spēcīgs, ka arī zaķis vairs nevarēja izturēt savā mājēlē, kas bija iekārtota mežā zem egles platajiem zariem. Zaķis cilpoja pāri pļavai, lai kaut cik sasildītos. Bet aukstums līda cauri kažokam, cauri ādai, līdz pašiem kauliem, aizvien stingrāk, aizvien neciešamāk. Zaķis vairs nespēja paciest. Viņš aizskrēja uz Pintiķu ciemu un klauvēja pie kādām durvīm. Bet tavu nelaimi: durvis bija par šaurām. Zaķis izmēģinājās pie visām septiņām pintiķu māju durvīm, bet nekur nevarēja ietikt iekšā, lai drusku apsildītos.

Pintiķi bija ļoti nelaimīgi. Viņi sagāja visi vienā pulkā, sabāza galvas kopā un ilgi savā starpā dudināja – kā gan varētu zaķim vislabāk palīdzēt. Tad pintiķi samirkšķinājās ar acīm un aizčāpoja katrs uz savu māju. Zaķis noskatījās viņiem pakal, nelaimīgi



degunu raustīdams. Bet drīz vien jau pintiķi nāca atpakaļ un atnesa katrs pa apģērba gabalam. Bet zaķim no liela prieka pietrūka vārdu, ar ko pateikt palīdzies. Viņš tikai kustināja kreiso ausi un skatījās pintiķos pateicīgām acīm.

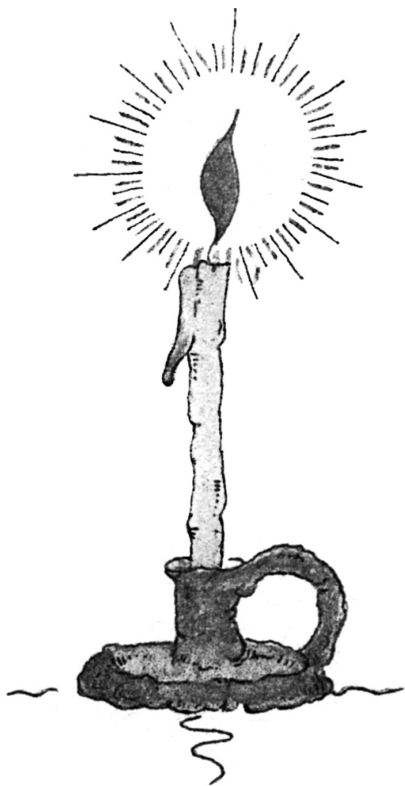
Tad pintiķi viņam palīdzēja apsiet kakla lakatu, kam gar abām malām bija koši zaļi rakstiņi. “Tie man atgādina vasaru!” zaķis laimīgi čukstēja, un no katras acs viņam noripoja liela pateicības asara.

Ap pleciem zaķim aplika lielu villaini, mīkstām bārkstīm, un sasēja to uz muguras.

“Viņa silda kā pati saule!” zaķis teica. Tad viņam palīdzēja uzvilkt zeķes, kas sniedzās līdz pat ceļiem un bija izrakstītas mazām brūnām zvaigznītēm.

Beidzot zaķis dabūja arī zābakus. Tie bija mīksti zābaki, un zaķim likās, ka viņa ķepas būtu tajos iegrimušas kā siltās sūnās.

Zaķis atsveicinoties ilgi spieda katram pintiķim roku. Tad viņš aizgāja pāri piesnigušai pļavai, atstādamams sniegā savu jauno zābaku pēdas. Bet pintiķi vēl ilgi māja zaķim ardievas un savā starpā nosprieda, ka jau rītu pat ķeršoties pie darba, lai pataisītu visas ciema durvis daudz platākas. Tad viņi aizslēgoja logus, iegāja katrs savā mājā un aizdedza dzeltenās vaska sveces.



Bija jau krēsla. Vārnas laidās pāri Pintiķu ciemam uz naktsguļu un sasaucās savā starpā, nejauki ķērkdamas.

“Būs auksta nakts!” viņas sauca un klaigāja. Bet visās septiņās pintiķu mājās bija gaisma un siltums.